

ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ
№ 2/2009 г.
гр.София, 04 декември 2009 г.

Върховният касационен съд на Република България, Общо събрание на Гражданската колегия /ОСГК/, в съдебно заседание на 29 октомври 2009 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ на Общото събрание на
Гражданската колегия,
ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС
и ПРЕДСЕДАТЕЛ на ГК: СИМЕОН ЧАНАЧЕВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ на
ОТДЕЛЕНИЯ: ДОБРИЛА ВАСИЛЕВА
ТАНЯ МИТОВА
ЖАНЕТА НАЙДЕНОВА
ПЛАМЕН СТОЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

1. КРАСИМИРА ХАРИЗАНОВА	20. БОЙКА ТАШЕВА
2. ЖАНИН СИЛДАРЕВА	21. МАРИЯ ИВАНОВА
3. КАПКА ЮСТИНИЯНОВА	22. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА
4. ЕЛСА ТАШЕВА	23. ЛИДИЯ РИКЕВСКА
5. ТЕОДОРА НИНОВА	24. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА
6. НАДЕЖДА ЗЕКОВА	25. СНЕЖАНКА НИКОЛОВА
7. НАДЯ ЗЯПКОВА	26. МАРИО ПЪРВАНОВ
8. БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА	27. ЕМИЛ ТОМОВ
9. СТОИЛ СОТИРОВ	28. АЛБЕНА БОНЕВА
10. МАРГАРИТА СОКОЛОВА	29. СВЕТЛА ДИМИТРОВА
11. ЦЕНКА ГЕОРГИЕВА	30. БОНКА ДЕЧЕВА

12. БОРИСЛАВ БЕЛАЗЕЛКОВ

13. СВЕТЛА ЦАЧЕВА

14. СТОЙЧО ПЕЙЧЕВ

15. ЛЮБКА БОГДАНОВА

16. ВЕСКА РАЙЧЕВА

17. КОСТАДИНКА АРСОВА

18. ЗЛАТКА РУСЕВА

19. ДИЯНА ЦЕНЕВА

31. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА

32. ЖИВА ДЕКОВА

33. МИМИ ФУРНАДЖИЕВА

34. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА

35. ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА

36. ВАСИЛКА ИЛИЕВА

37. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА

38. ИЛИЯНА ПАПАЗОВА

**при участието на секретаря Райна Томбушева,
постави на разглеждане тълкувателно дело № 2 по описа за 2009 г. на ОСГК, докладвано от
съдията Маргарита Соколова.**

Председателят на Висшия адвокатски съвет на основание чл. 125 във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ е направил искане до Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд на Република България за приемане на тълкувателно решение по следния спорен въпрос:

“Приложима ли е нормата на чл. 7 от ЗВСОНИ по отношение на конфискувани имущества по присъда, постановена по Наредбата-закон за съдене от Народен съд на виновниците за въвлечане на България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея, която е била отменена с решение по реда на надзора на Върховния касационен съд преди влизане в сила на изменението на чл. 2 от ЗВСОНИ /ДВ, бр. 107/1997 г./ или в този случай е приложима нормата на чл. 151 от ЗИН ?”

Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд на Република България, за да се произнесе, съобрази следното:

С нормата на пар. 1, т. 1 от ПЗР на Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти /ЗОСОИ/, обн., ДВ, бр. 107 от 18.11.1997 г., в сила от 22.11.1997 г., се разширява приложното поле на Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти /ЗВСОНИ/ чрез допълнително включване в чл. 2, ал. 1 на нормативни актове, в т. ч. и Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвлечане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея /обн., ДВ, бр. 219 от 06.10.1944 г.; изм. и доп., бр. 261 от 24.11.1944 г.; изм., бр. 9 от 1945 г./, по които се предвижда възстановяване на собствеността на одържавени въз основа на тях имоти. Преди това изменение на чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ и включването на Наредбата-закон в предметния обхват на ЗВСОНИ, отмяната на присъди по тази наредба е постановявана, при наличие на съответните предпоставки, от Върховния касационен съд по реда на надзора. С отмяната на присъдата се отменя и допълнителното наказание конфискация. Към този момент последиците от отмяната на една присъда, която е била съпроводена и с конфискация на имуществото, са уредени само в чл. 151 от Закона за изпълнение на наказанията /ЗИН - отм./, според който ако след изпълнението й конфискацията бъде отменена, иззетите имущества се връщат на осъдения или на неговите наследници. Когато връщането е невъзможно, заплаща се тяхната равностойност по съответните държавни цени на дребно, а когато няма такива - по пазарните цени, като се взема предвид съответното овехтяване.

С изменението на чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ от 1997 г. е възприет друг законодателен подход - за възстановяване на собствеността по силата на специалния закон. С това отпада необходимостта от отмяна на

присъдите по Наредбата-закон, а съответно - и приложението на чл. 151 ЗИН /отм./, тъй като реституцията по чл. 1 и чл. 2 ЗВСОНИ, в т. ч. и реституцията на конфискуваните с присъда по Наредбата-закон имущества, настъпва по право - по силата на закона.

Разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ съгласно редакцията, публикувана в ДВ, бр. 107 от 18.11.1997 г., има материалноправен характер и действие от момента на влизането ѝ в сила. С приемането ѝ не са преуредени нито заварените правоотношения във връзка с приложението на чл. 151 ЗИН /отм./ по връщането на отнетите имущества по Наредбата-закон по отменени присъди, нито правоотношенията по вече върнатите такива имущества. След като законодателят не е придал обратно действие на цитираната норма, тя е неприложима спрямо възникнали до влизането ѝ в сила юридически факти.

Разпоредбата на чл. 7 ЗВСОНИ като материалноправна норма действа за напред и има приложно поле спрямо уредените със същия закон основания за реституция. Тя няма самостоятелно действие и се прилага само когато имотът се обхваща от нормите на чл. 1 и чл. 2 ЗВСОНИ. Приемайки с допълнението на чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ нови основания за реституция, законодателят не е разширил приложното поле на чл. 7 ЗВСОНИ по отношение на подлежащи на връщане имущества по чл. 151 ЗИН /отм./. Следва да се има предвид и това, че след като връщането на имущества в тези случаи е извършено по ЗИН /отм./, е недопустимо повторното връщане на същите чрез реституция по ЗВСОНИ. Приложението на чл. 7 ЗВСОНИ е скрепено и със срок, във връзка с новоприетите основания за реституция.

Ето защо при отмяна на присъда по Наредбата-закон до 22.11.1997 г., собствениците на имоти, конфискувани по тази наредба, или техните наследници, не могат да се позовават на възстановяване на същите имоти на основание чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ. В тези случаи връщането на конфискуваните имущества се осъществява съгласно чл. 151 ЗИН /отм./, който към този момент урежда последиците от отмяната на присъдата и правните възможности на правоимащите. Затова и разпоредбата на чл. 7 ЗВСОНИ е неприложима за защита на претендирани реституционни права върху конфискуваните имоти в посочената хипотеза.

Реституция по чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ съгласно редакцията, публикувана в ДВ, бр. 107 от 18.11.1997 г., ще настъпи за имотите, конфискувани по Наредбата-закон с присъди, неотменени към момента на влизане в сила на изменението на чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ. В тези случаи ако конфискуваните имоти се намират в собственост на държавата, общините и обществените организации или на техни фирми или на еднолични дружества по чл. 61 от Търговския закон, се възстановяват по силата на закона, при наличие на фактическа и правна възможност за това. При положение, че държавата се е разпоредила с тях чрез сделки в полза на трети лица, претендиращите възстановяване на собствеността ще могат да предявят иска по чл. 7 ЗВСОНИ, при спазване на преклузивния срок.

По изложените съображения Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд на Република България

Р Е Ш И:

Разпоредбата на чл. 7 от Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти не е приложима по отношение на конфискуваните имущества по присъда, постановена по Наредбата-закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея /обн., ДВ, бр. 219 от 06.10.1944 г.; изм. и доп., бр. 261 от 24.11.1944 г.; изм., бр. 9 от 12.01.1945 г./, която е отменена с решение по реда на надзора на Върховния касационен съд преди влизане в сила на изменението на чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ /обн., ДВ, бр. 107 от 18.11.1997 г., в сила от 22.11.1997 г./.

В тези случаи се прилага разпоредбата на чл. 151 от Закона за изпълнение на наказанията /отм./.

ПРЕДСЕДАТЕЛ на Общото събрание на

Гражданската колегия,
ЗАМ. ПРЕДСЕДАТЕЛ на ВКС
и ПРЕДСЕДАТЕЛ на ГК: СИМЕОН ЧАНАЧЕВ

ПРЕДСЕДАТЕЛИ на
ОТДЕЛЕНИЯ: ДОБРИЛА ВАСИЛЕВА
ТАНЯ МИТОВА
ЖАНЕТА НАЙДЕНОВА
ПЛАМЕН СТОЕВ

ЧЛЕНОВЕ:

1. КРАСИМИРА ХАРИЗАНОВА	20. БОЙКА ТАШЕВА
2. ЖАНИН СИЛДАРЕВА	21. МАРИЯ ИВАНОВА
3. КАПКА ЮСТИНИЯНОВА	22. СВЕТЛАНА КАЛИНОВА
4. ЕЛСА ТАШЕВА	23. ЛИДИЯ РИКЕВСКА
5. ТЕОДОРА НИНОВА	24. ГЪЛЪБИНА ГЕНЧЕВА
6. НАДЕЖДА ЗЕКОВА	25. СНЕЖАНКА НИКОЛОВА
7. НАДЯ ЗЯПКОВА	26. МАРИО ПЪРВАНОВ
8. БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА	27. ЕМИЛ ТОМОВ
9. СТОИЛ СОТИРОВ	28. АЛБЕНА БОНЕВА
10. МАРГАРИТА СОКОЛОВА	29. СВЕТЛА ДИМИТРОВА
11. ЦЕНКА ГЕОРГИЕВА	30. БОНКА ДЕЧЕВА
12. БОРИСЛАВ БЕЛАЗЕЛКОВ	31. СВЕТЛА БОЯДЖИЕВА
13. СВЕТЛА ЦАЧЕВА	32. ЖИВА ДЕКОВА
14. СТОЙЧО ПЕЙЧЕВ	33. МИМИ ФУРНАДЖИЕВА
15. ЛЮБКА БОГДАНОВА	34. КАМЕЛИЯ МАРИНОВА
16. ВЕСКА РАЙЧЕВА	35. ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА
17. КОСТАДИНКА АРСОВА	36. ВАСИЛКА ИЛИЕВА
18. ЗЛАТКА РУСЕВА	37. ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е**на съдията Надежда Зекова****по ТР№2 от 29.10.2009 г. на ОСГК на ВКС по т.дело №2/2009 год.**

Тълкуването на закона изисква точно съобразяване с хипотезата на правната норма, защото тя конкретизира материалните правоотношения, предмет на регулация. Чл. 7 ЗВСОНИ, във връзка с чл. 2, ал. 1 ЗВСОНИ /Доп. – ДВ, бр. 107 от 1997г./, определя като правоимащи лица да претендират реституция, собствениците или техните наследници, на имоти, конфискувани по Наредбата – закон за съдене от Народен съд, които не са получили обезщетение. Другите условия на закона са - придобиването на имота от третите лица да е в нарушение на нормативни актове, чрез изпозване на служебно или партийно положение или злоупотреба с власт и да е спазен преклузивният едногодишен срок за предявяване на иска. При тази конкретна хипотеза на чл. 7 ЗВСОНИ за наличието на материално право за възстановяване на собствеността, считам за недопустимо, под формата на тълкувателно решение, да се изменя законодателната воля и фактически да се създава нова правна хипотеза, изключение от правилото на чл. 7 ЗВСОНИ, като се отрича правото на реституция на лицата по чл. 2 ЗВСОНИ, ако присъдата на Народния съд е била отменена по реда на надзора от Върховния съд преди 1997 год. Правната уредба е предназначена да отразява фактически съществуващите обществени отношения и да ги регулира съобразно политическата воля на мнозинството. Редакцията на чл. 2 ЗВСОНИ неслучайно предвижда реституция на имоти, конфискувани по Наредбата - закон за съдене от народен съд, без да уточнява конкретния способ на отнемане на имотите от държавата, тъй-като е отчетено, че конфискация на имуществото по Наредбата – закон е извършвано не само с постановяване на присъда. В чл. 13 от Наредбата – закон за съдене от Народен съд е предвидена конфискация, по силата на закона, на имуществото на трети лица, които не са привлечени под отговорност по този закон. При наличието на въведения в закона общ критерий – имоти, конфискувани по Наредбата – закон за Народния съд, съдът не е компетентен да извежда една специална категория - конфискувани имоти на лица, чиито присъди са били отменени по реда на надзора от ВС, и за тази категория да отрича действието на общата норма. Такова разграничение е в противоречие с конституционния принцип за равенство на гражданите пред закона – чл. 6 ал. 2 Конституция на РБ. Същият принцип се нарушава и с предвиденото в Тълкувателното решение, препращане към разпоредбата на чл. 151 ЗИН, като способ за възстановяване на правата на засегнатите лица. На практика, правоимащите лица по ЗВСОНИ, т. е., лицата, чиито имоти са конфискувани по Наредбата – закон за съдене от Народен съд, се разделят на две категории, с различни правни възможности, въз основа на критерий, който не е предвиден в ЗВСОНИ и който е резултат на едно непредвидимо обстоятелство – позитивно или негативно произнасяне на наказателния съд, който е компетентен по реда на надзора да отмени или да откаже отмяна на присъда и само при условие, че е бил сезиран от Главния прокурор. Не е отчетено, че Наредбата – закон за съдене от Народен съд предвижда свършване на делата с постановяване на присъда до 31. 3. 1945 г., а Законът за изпълнение на наказанията, приет през 1969 год. урежда правното положение на лицата, осъдени по НК от 1968 г.. Нормата на чл. 151 ЗИН урежда имуществените отношения между държавата и лицата, чиито присъди, постановени по реда на НК от 1968 г., са били отменени, а чл. 7 ЗВСОНИ урежда правоотношения между правоимащи лица по ЗВСОНИ и трети лица, придобили имот от държавата, т. е предмет на регулация са различни материални правоотношения и относимите за тях нормативните актове са коренно различни по предназначение и цел. Нарушен е и принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, който дава на претендиращото лице право на свободен избор на търсената от него защита, която е най-благоприятна за интересите му. В чл. 151 ЗИН е предвидено изплащане на обезщетение по държавни цени за отнетите имоти, които не могат да бъдат върнати на лицата, а в чл. 4 ЗВСОНИ е предвидено, че реституция не се допуска, ако лицата са били обезщетени чрез изплащане на паричната равностойност на имота или с друг равностоен недвижим имот.

Считам, че разпоредбата на чл. 7 ЗВСОНИ е приложима, без каквито и да било разграничения, за всички лица, чиито имоти са конфискувани по Наредбата – закон за съдене от Народния съд, които не са получили равностойно обезщетение. Легитимацията на тези лица се определя от правнорелевантни факти, които са настъпили в миналото и обективно не могат да бъдат отменени. Ето защо, отмяната на присъда, постановена от Народния съд, фактически не променя обстоятелството, което е меродавно за реституционния закон – принудителното отнемане от държавата на имота на едно лице. Същевременно, чл. 7 ЗВСОНИ отстоява общия правен принцип за недопустимост на неоснователното обогатяване, като отрича правото на реституция на лице, което е получило равностойно обезщетение за отнетия му имот. И в този случай законът има предвид вече осъществен факт, чиито правни последици са настъпили – обезщетението е получено. Предполагаемата възможност, че лицето би могло да търси и евентуално да получи някакво обезщетение по реда на чл. 151 ЗИН, не е основание да му бъде отречено правото по чл. 7 ЗВСОНИ, ако то бъде доказано в едно състезателно производство по общия исков ред.

Считам за юридически неточна, формулировката, че чл. 7 ЗВСОНИ не е приложим по отношение на конфискуваните имущества с присъда, постановена по Наредбата – закон за съдене от Народен съд. Нормите на закона, вкл. разпоредбите на Закона за възстановяване собствеността върху одържавени недвижими имоти, се прилагат по отношение на лица – физически и юридически, които са субекти на правото, но не и спрямо вещи.

По изложените съображения, изразявам несъгласие с приетото тълкувателно решение.

СЪДИЯ НАДЕЖДА ЗЕКОВА /подпис/

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ОТДЕЛЕНИЕ,

СЪДИЯ ТАНЯ МИТОВА /подпис/

СЪДИЯ ЕЛСА ТАШЕВА /подпис/

СЪДИЯ ЗЛАТКА РУСЕВА /подпис/

СЪДИЯ БОНКА ДЕЧЕВА /подпис/

О С О Б Е Н О М Н Е Н И Е

на съдията **Марио Първанов**
по ТР№2 от 29.10.2009 г. на ОСГК на ВКС по т.дело №2/2009 год.

Съображенията ми за особеното мнение накратко се свеждат до следното:

Според решението разпоредбата на чл.7 ЗВСОНИ, е приложима само спрямо имущества, конфискувани с присъди на Народния съд по силата на Наредбата – закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея, които не са отменени към момента на влизане в сила на ЗОСОИ /22.11.1997 г./ и не е приложима по отношение на конфискуваните имущества по присъди, постановени по същия закон, които са били отменени

с решение по реда на надзора на Върховния касационен съд преди влизане в сила на изменението на чл.2, ал.1 ЗВСОНИ /Обн., ДВ, бр.107 от 18.11.1997 г., в сила от 22.11.1997 г./. В последните случаи се прилага разпоредбата на чл.151 от ЗИН /отм./ Оттук следва, че според тълкувателното решение присъдите, постановени по Наредбата – закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея, до 22.11.1997 г. са били съдебни актове и са отменени при наличие на съответните предпоставки от Върховния касационен съд по реда на надзора, като последиците от отмяната на присъда, която е била съпроводена и с конфискация на имущество, са били уредени само в чл.151 ЗИН/отм./ След 22.11.1997 г. неотменените до този момент присъди са били отменени по силата на закона – с изменението на чл.2, ал.1 ЗВСОНИ и реституцията на конфискуваните с присъда по Наредбата – закон имущества настъпва по право. Това означава, че едни присъди, постановени по Наредбата – закон са били отменени по реда на НПК, а други със закон.

Съобразно общия принцип за разделението на властите /чл.8 от Конституцията на РБ/ и принципа за независимостта на съдебната система /чл.117, ал.2 от Конституцията на РБ/ със закон не могат да се отменят съдебни актове, включително и присъди. Присъдите по Наредбата – закон обаче не са съдебни актове.

До този извод още през 1997 г., преди изменението на чл.2, ал.1 ЗВСОНИ /Обн., ДВ, бр.107 от 18.11.1997 г., в сила от 22.11.1997 г./, е стигнала и самата НК на ВКС, като е изоставила практиката си да отменя тези присъди по реда на надзора - Решение №226 от 22.05.1997 г. по н. дело №25/1997 г., I н.о. на ВКС.

Освен това с решение №4 от 11.03.1998 г. на КС на РБ по конст. дело №16/1997 г. е прието, че „ Възстановяване собствеността върху имоти, присъдени в полза на държавата по чл. 4, ал. 2 от Наредбата-закон за съдене от народен съд..., е в съгласие с правилото, че на реституция подлежат имоти, принудително отнети от държавата. И това е така, защото съдът, постановил присъдите по Наредбата-закон за съдене от Народен съд..., не е съдът, съществуващ и действащ към онзи момент като част от правосъдната система на държавата. Народният съд е един извънреден съд с определени по време правомощия (от 6.X.1944 г. до 31.III.1945 г.), включващ в състава си дори лица без юридическо образование, действащ за определения период успоредно със съществуващите правосъдни органи на страната. Обвиненията по Наредбата-закон за съдене от Народен съд...са възбуждани и спрямо починали лица и спрямо тях са постановявани присъди. От гледна точка на сега действащата Конституция така издадените присъди не могат да се окачествят като съдебни актове.” По тези причини като е прието, че реституцията на имоти, отнети с присъди, произнесени по Наредбата – закон не е в разрез с принципа за разделение на властите, не накърнява независимостта на съдебната власт и с нищо не противоречи на изискването България да бъде правова държава – чл.4, ал.1 от Конституцията на РБ, е отхвърлено искането за установяване противоконституционност на §1, т.1, б.”а” ПР на ЗОСОИ за изменение на чл.2, ал.1 ЗВСОНИ /Обн., ДВ, бр.107 от 18.11.1997 г., в сила от 22.11.1997 г./ и включване в обхвата на реституция и имотите, конфискувани по Наредбата – закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея.

Според чл.14, ал.6 ЗКС решенията на Конституционния съд са задължителни за всички държавни органи, юридически лица и граждани.

От изложеното следва единственият възможен извод, че присъдите, постановени по Наредбата – закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея, и преди 22.11.1997 г., и след това не са били съдебни актове, поради което нито са подлежали на инстанционен съдебен контрол и съответно на отмяна по реда на надзора, нито по отношение на тях е била приложима разпоредбата на чл.151 ЗИН/отм./ Това е така, защото според чл.1, ал.1 от същия закон той урежда изпълнението на наказанията, наложени от съдилищата с влезли в сила присъди, както и правното положение на лица, задържани по реда на Наказателно-процесуалния кодекс. Предмет на иска по чл. 7 ЗВСОНИ е установяване нищожността на договор, с който имот от описаните в чл. 1 и 2 ЗВСОНИ е бил прехвърлен от държавата на трето лице. Следователно разпоредбата на чл.7 ЗВСОНИ е приложима на общо основание и по отношение на конфискуваните имущества по присъди, постановени по Наредбата – закон за съдене от Народен съд виновниците за въвличане България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея, които са били отменени с решение по реда на надзора на Върховния

касационен съд преди влизане в сила на изменението на чл.2, ал.1 ЗВСОНИ /Обн., ДВ, бр.107 от 18.11.1997 г., в сила от 22.11.1997 г./. Това е единствената възможност за защита претендираните реституционни права, след като редът по чл.151 ЗИН/отм./ е неприложим съобразно посоченото по-горе.

СЪДИЯ МАРИО ПЪРВАНОВ

/подпис/